

Arrest

nr. 80 055 van 24 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 4 oktober 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 januari 2012, dezelfde dag verstuurd.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U bent een dertigjarige Afghaanse vrouw van Tadzjiek-origine. U werd geboren in de stad Kaboel en trok na de dood van uw vader, samen met uw familie, in bij uw oom van vaderszijde in het dorp Bakhshikhel gelegen in het district Rukha dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Panjsher. U ging naar school tot het vijfde middelbaar maar moest uw studies stopzetten toen de taliban aan de macht kwamen. Uw moedertaal is Dari en u spreekt ook een mondje Engels. Toen u zestien, zeventien jaar was, leerde u op school in Kaboel S. kennen. Jullie werden verliefd en hadden een relatie. Jullie stuurden briefjes naar elkaar via uw zus. Na de dood van uw vader moesten u en uw familie intrekken

bij uw oom in de Panjsher provincie. Ss'. familie was afkomstig van een naburig dorp in Panjsher en stuurde zijn familie om uw hand te vragen. Uw oom weigerde omdat u het huishouden moest doen en omdat hij S. niet graag had. Daarna verhuisden S. en zijn familie vanuit Kaboel naar het naburig dorp in Panjsher. S. verklaarde dat dit was omwille van u. Tussen zijn verhuis naar Panshir en uw vlucht zag u S. vier à vijfmaal. Jullie konden elkaar ontmoeten als u op de velden moest werken en S. u toevallig had gespot. Uw oom had geruchten opgevangen van uw relatie met S. maar was niet helemaal zeker. Toen Ss. familie om uw hand kwam vragen, was hij het wel zeker en heeft hij u mishandeld. Een tweetal weken voor uw vertrek uit Afghanistan kwam O., een meisje waar uw neef, de zoon van uw oom, een relatie mee had aan de deur kloppen. Uw neef en dit meisje hadden een geheime relatie en het meisje vreesde voor haar leven. Uw oom stuurde het koppel naar een andere plaats maar werd bedreigd door de familie van het meisje. De malik van het dorp riep een jirga (samenkomst) bijeen waarop de meningsverschillen moesten worden opgelost. De tegenpartij stelde voor om het koppel te laten trouwen als iemand van uw ooms familie (u dus) zou trouwen met een lid van de familie van het meisje. Uw oom ging akkoord. U herinnerde zich niet welke dag de jirga was maar de vrijdag van diezelfde week ging de huwelijksceremonie georganiseerd worden. De man met wie u moest trouwen heette R. was reeds getrouwd en had kinderen. U vroeg advies aan uw moeder maar zij kon u niet helpen. Ten einde raad schreef u een brief die uw zusje moest doorgeven aan S.. S. antwoordde dat er geen andere oplossing was dan u klaar te maken om te vluchten. De volgende dag om twaalf uur 's nachts ging u samen met S. naar Kaboel waar u twee tot drie dagen bij zijn zus verbleef. Nadien ging u naar Pakistan waar u een vliegtuig nam naar een onbekend Arabisch land. Hier werden u en S. gescheiden. U moest een eerdere vlucht nemen maar hebt S. niet meer terug gezien. U ontvluchtte Afghanistan midden september 2011 en kwam aan in België op 4 oktober 2011 waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Bij uw terugkeer vreest u voor uw leven door steniging. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat u geen enkel bewijsstuk kunt voorleggen dat uw relaas eventueel zou ondersteunen en omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen over uw relatie met S.. Zo kan u geen duidelijkheid verschaffen over het waar en wanneer u S. hebt ontmoet. U verklaarde dat u zestien tot zeventien jaar was toen u S. leerde kennen op school (CGVS p. 8). Nochtans had u eerder in het gehoor beweerd dat u was gestopt met school nadat de taliban aan de macht kwamen (CGVS p. 5) in september 1996 (zie toegevoegde informatie administratief dossier). U bent geboren in 1981 (1360) (CGVS p. 2) dus als u zestien à zeventien jaar was toen u S. leerde kennen (CGVS p. 8) hebt u, in het meest voordelige scenario voor u, uw man op school ontmoet in 1997 terwijl u eerder beweerde dat u stopte met school na de komst van de taliban in 1996. Daarna verklaart u dat u ongeveer vijf à zes jaar een relatie had alvorens u verhuisde naar de provincie Panjsher (CGVS p. 8). Dit zou betekenen dat u ongeveer eenentwintig à tweeëntwintig jaar was toen u verhuisde terwijl u eerder verklaarde dat u ongeveer zeventien à achttien jaar was toen u verhuisde (CGVS p. 4). Wat op zijn beurt dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen aangezien u beweerde S. ontmoet te hebben op zestien, zeventienjarige leeftijd (CGVS p. 8). Bovendien is het vreemd dat u beweert dat er niemand, zelfs uw zusje niet, op de hoogte was van jullie relatie (CGVS p. 9) terwijl u even voordien verklaarde dat u uw zusje inschakelde om briefjes door te geven aan S. (CGVS p. 8). Daarnaast is het opvallend dat uw oom S. weigert om met u te trouwen omdat hij anders niemand zou hebben om het huishouden te doen (CGVS p. 9). Uit uw verklaringen blijkt immers dat er genoeg vrouwelijke aanwezigheid was om het huishouden te doen zoals uw moeder of zijn vrouw (CGVS p. 3). Later in het gehoor geeft u nog een bijkomende reden namelijk dat uw oom S. niet graag had (CGVS p. 14). Dit is opmerkelijk aangezien u niet weet waarom uw oom S. niet graag had (CGVS p. 14 en 15) en omdat uw oom meer dan waarschijnlijk S. nog nooit had ontmoet. S. verhuisde immers pas na de weigering van uw oom naar Panjsher (CGVS p. 9 en 13). Het is niet om dat S familie had in een naburig dorp van uw oom en hier misschien af en toe op bezoek kwam dat hij die ook ontmoet heeft. Het was logischer geweest als u had verklaard dat uw oom de familie van S. om één of andere reden niet moest hebben in plaats van het persoonlijk op S. te steken. Vervolgens verklaart u

dat S. u meedeelde dat hij verhuisd was naar Panjsher om dichterbij u en uw familie te zijn (CGVS p. 9) en dat hij hoop had dat uw oom op één of andere manier zijn aanzoek toch nog zou aanvaarden (CGVS p. 14). Een vreemde bewering aangezien S. gedurende de acht à negen jaar (CGVS p. 2) dat jullie beiden in Panjsher woonden geen enkele poging meer ondernomen heeft om u ten huwelijk te vragen (CGVS p. 14) en u elkaar maar vier à vijf keer zag gedurende diezelfde periode (CGVS p. 13). Deze beweringen ondermijnen zelfs uw geloofwaardigheid aangezien er een onverklaarbare discrepantie dient te worden vastgesteld tussen het gedrag van een verliefde jongen die omwille van u verhuist naar een andere provincie (CGVS p. 9) en halsoverkop zijn land verlaat om u te helpen vluchten (CGVS p. 16 en 17) en het apathisch gedrag van een jongen die geen enkele moeite doet om uw oom te overtuigen u met hem te laten trouwen (CGVS p. 14) en zijn ontmoetingen met u, de liefde van zijn leven, laat afhangen van het toeval (CGVS p. 14). Bovendien zijn uw verklaringen dat uw oom al op de hoogte was van jullie relatie nog voor S. u ten huwelijk vroeg weinig waarschijnlijk (CGVS p. 13 en 14). U beweerde immers dat uw oom via zijn vrouw (CGVS p. 14) had horen zeggen dat jullie samen gezien waren (CGVS p. 13) en dat dit gebeurd was nog voor S. u ten huwelijk vroeg (CGVS p. 13 en 14). Het is weinig waarschijnlijk dat de vrouwen in het dorp (CGVS p. 14) jullie samen gespot zouden hebben nog voor het huwelijksaanzoek aangezien S. toen nog in Kaboel woonde (CGVS p. 13). Verder verklaarde u dat toen uw oom te weten kwam van jullie relatie, hij u in elkaar heeft geslagen en dat toen u wakker werd u zich in het ziekenhuis bevond (CGVS p. 8) terwijl u later in het gehoor beweert dat u enkel in België naar het ziekenhuis bent geweest voor nazorg (CGVS p. 19). Bijgevolg kon u dus onmogelijk wakker geworden zijn in het ziekenhuis in Afghanistan en moet de mishandeling van uw oom in twijfel getrokken worden. In tweede instantie moet worden vastgesteld dat uw verklaringen in verband met uw gedwongen huwelijk met R. weinig geloofwaardig zijn. Vooral de hele context die u schetst die leidt tot de jirga waarop men over uw uithuwelijking, die de directe aanleiding vormt tot uw vlucht uit Afghanistan, beslist, lijkt weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat O., de vriendin van uw neef, op een dag weggelopen was en aan jullie huis stond omdat de families tegen hun relatie waren (CGVS p. 10 en 11). Nochtans kan men uit uw verklaringen afleiden dat niemand op de hoogte was van hun relatie. U verklaart letterlijk dat toen zij naar ons kwam de andere mensen niet op de hoogte waren (CGVS p. 10). Daarnaast beweert u dat uw ooms familie nooit om Os. hand is gaan vragen (CGVS p. 10 en 11) en bijgevolg de familie van O. dus ook niet tegen kon zijn aangezien ze meer dan waarschijnlijk niet op de hoogte waren. Indien ze wel op de hoogte waren geweest, had dit uw familie op zodanige manier in gevaar gebracht dat u dit wel had moeten weten. Bovendien kan u perfect beschrijven wat er gebeurd is op het moment dat O. bij jullie bescherming zocht (CGVS p. 10) en dus zou u ook de reden van haar weglopen moeten weten. Als u even verder wordt voorgelegd dat O. geen reden had om weg te lopen als beide families nog niet op de hoogte waren, past u uw versie van de feiten aan en verklaart u dat de families misschien wel op de hoogte waren en dat uw tante misschien tegen het huwelijk was (CGVS p. 11). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen waar u beweerde dat toen O. bij jullie aanklopte uw tante voorstelde om officieel om O.'s hand te gaan vragen. Niet bepaald de reactie die men verwacht van iemand die tegen die relatie is. Het feit dat u zo'n verwarrende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de oorzaken van de jirga doet sterk twifelen of deze jirga, waarop over uw huwelijk met R. beslist werd, wel heeft plaatsgevonden. Uw verklaringen over de manier waarop u gevlucht bent, doen dan weer sterk twifelen aan uw profiel van alleenstaande vrouw. U verklaarde een brief met uw zusje mee gegeven te hebben waarin u de situatie uitlegt aan S. (CGVS p. 16). S. antwoordde uw zusje dat er geen andere oplossing mogelijk was en dat u klaar moest zijn om te vluchten (CGVS p. 16). Aangezien dit antwoord geen praktische afspraken bevat, werd u expliciet gevraagd of hij nog iets anders gezegd had, waarop u negatief antwoordde (CGVS p. 16). Als er even later dieper wordt ingegaan op de praktische zaken van uw vlucht blijkt plots dat S. u had meegedeeld waar en wanneer hij u ging opwachten (CGVS p. 17) terwijl u even voordien verklaarde dat hij u enkel gezegd had zich klaar te maken om te vluchten (CGVS p. 16). Bovendien is het merkwaardig dat u dergelijke levensbedreigende risico's neemt terwijl u uw lot in de handen legt van een man die de afgelopen negen jaar geen enkele poging had ondernomen om uw familie te overtuigen u met hem te laten trouwen en die u in die negen jaar maar vier à vijf keer in levende lijve hebt gezien. Verder verklaarde u niet te weten waar S. het geld op zo'n korte tijd vandaan haalde en of zijn familie iets afwist van het feit dat hij ging vluchten (CGVS p. 18). S. mag dan al veel gronden gehad hebben (CGVS p. 15), dit wil niet zeggen dat dit zomaar inwisselbaar is voor cash om uw reis te betalen op zo'n korte tijdsspanne. Ook het feit dat u niet weet of zijn familie op de hoogte was van zijn vlucht is weinig waarschijnlijk (CGVS p. 18). U verklaarde immers twee tot drie dagen bij S. zijn zus verbleven te hebben alvorens u naar het buitenland vluchtte. Dat u tijdens die twee of drie dagen niet gemerkt zou hebben of zijn zus al dan niet op de hoogte was van jullie plannen of met S. doorgepraat zou hebben hoe hij alles geregeld heeft met zijn familie is dan ook compleet ongeloofwaardig. Vervolgens moet worden opgemerkt dat eenmaal u veilig was in België, u geen enkele moeite gedaan heeft om S. terug te vinden. Als u gevraagd wordt of u al actie ondernomen had om hem terug te vinden, antwoordt u met de vraag waar moet ik naartoe gaan, op welke manier

(CGVS p. 18)? Dat u deze vraag aan het CGVS moet stellen drie maanden na uw aankomst in België (zie toegevoegde informatie administratief dossier) in plaats van tijdens uw eerste contact met de autoriteiten bij uw aankomst in België, bewijst dat u geen enkel initiatief aan de dag heeft gelegd om S. terug te vinden en lijkt erop te wijzen dat uw profiel van alleenstaande vrouw ongeloofwaardig is. Deze man had u immers uit de klauwen van een voor u nadelig, gearrangeerd huwelijk en een sadistische oom gered. Bovendien verklaarde u al vanaf uw zestiende verliefd te zijn op hem (CGVS p. 8) en als u dan uit die verstikkende context, die uw familie en bij uitbreiding Afghanistan vormden, verlost geraakt en er zich eindelijk een kans voordoet met hem samen te zijn, onderneemt u geen enkele poging om de liefde van uw leven terug te vinden. Dat u zich wel mans genoeg voelde om Afghanistan te ontvluchten maar daarna geen enkel initiatief nam om S. op te sporen komt weinig overtuigend over. Indien u uw problemen zou voorgelegd hebben aan de sociaal assistent, de advocaat die u bijstaat of eventueel aan andere Afghanen zouden die u immers kunnen verteld hebben dat er kanalen voorhanden zijn die kunnen helpen in het opsporen van familieleden en andere naasten (Rode Kruis). Dat u dit niet deed doet twijfels rijzen over uw vastberadenheid om S. terug te vinden wat er op zijn beurt lijkt op te wijzen dat hij misschien helemaal niet verdwenen is, in tegenstelling tot wat u verklaart. Bovenstaande argumenten tonen aan dat weinig geloof kan gehecht worden aan de omstandigheden die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en uw profiel van alleenstaande vrouw. Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er immers op dat u in het dorp Bakhshikel in district Rukha van de provincie Panjsher wel degelijk over een afdoend familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor u gevaar zou opleveren.

In het licht van het voorgaande en gezien het feit dat u geen enkel bewijsstuk neergelegd heeft dat het tegendeel zou bewijzen dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Panjsher te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjsher, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Panjsher als rustig kan worden beschouwd. ANSO, het Afghanistan NGO Safety Network, omschrijft de situatie in deze provincie als veilig. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Panjsher een complementaire vorm van bescherming te bieden. U

bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Panjsher, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Panjsher actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Panjsher aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekster beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster erkent dat zij redelijk verward overkomt maar stelt dat het ook een zeer verwarde toestand betrof. Volgens verzoekster kan van haar niet verwacht worden dat zij exacte details kan geven en dat zij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt. Verzoekster stelt ook dat een probleem van miscommunicatie met de tolk mogelijk aan de basis ligt van de verwarring die is gerezen naar aanleiding van een aantal verklaringen. Verder wijst verzoekster erop dat de motivering objectief moet zijn en niet louter op vermoedens mag steunen.

Verder stelt verzoekster dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat op dit ogenblik geen enkele bron kan uitsluiten dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal lopen.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal stelde immers terecht dat verzoekster tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegde over haar relatie met S., zij kon immers geen duidelijkheid verschaffen over waar en wanneer zij haar vriend S. ontmoet heeft, ook is het weinig waarschijnlijk dat verzoeksters oom al op de hoogte was van haar relatie nog voor S. haar ten huwelijk vroeg. Verzoekster legde tevens weinig aannemelijke verklaringen af over de oorzaken van de *jirga* en over haar vlucht uit Afghanistan. Bijgevolg kan er ernstig kan getwijfeld worden over haar voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw. Verzoeksters betoog dat het een zeer verwarde toestand betrof, kan deze vaststellingen niet verklaren. Ook verzoekster betoog dat van haar niet kan worden verwacht dat zij exacte details kan geven en dat zij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt, verandert niets aan de vaststelling dat zij tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegde, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig ondermijnen. Verzoekster stelt ook nog dat een probleem van miscommunicatie met de tolk mogelijk aan de basis ligt van de verwarring, maar zij toont niet concreet aan dat er een probleem was met de tolk. Hoe dan ook wordt op het Commissariaat-generaal bij de aanvang van ieder gehoor onder meer de rol van de tolk uitgelegd en er tevens op gewezen dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoekster heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd. Waar verzoekster betoogt dat zij tot de sociale groep van alleenstaande vrouwen behoort ten gevolge van de heersende sociale en maatschappelijke tradities merkt de Raad op dat een vluchteling zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een sociale groep dient aan te tonen wat verzoekster *in casu* niet doet. Bij het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet nader onderzocht te worden.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de provincie Panjsher op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het rapport van Cedoca van 14 oktober 2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Panjsher als rustig kan worden beschouwd. ANSO, het Afghanistan NGO Safety Network, omschrijft de situatie in de provincie Panjsher als veilig. Verzoekster weerlegt deze informatie niet. Zij stelt dat uit de aangehaalde rapporten blijkt dat op dit ogenblik geen enkele bron kan uitsluiten dat zij bij een terugkeer naar haar land geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal lopen, maar zij maakt deze bewering niet concreet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER